

AZİZ DULLAR

Ingrid Noll

Almanca aslından çeviren
OGÜN DUMAN

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI: roman

Ingrid Noll
AZİZ DULLAR

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Yayın Yönetmeni
İlknur Özdemir

Yayına hazırlayan
Şebnem Sunar

Dizgi
Serap Bertay

Düzeltili
Fulya Tükel

Montaj
Mine Sarıkaya

Kapak Düzeni
Semih Özcan

İç Baskı ve Cilt
Eko Basımevi

Kapak Baskı
Çetin Ofset

1. basım: 2004

ISBN 975-07-0408-8

© 2001 by Diogenes Verlag AG Zürich / Akcalı Telif Hakları Ajansı /
Can Yayınları Ltd. Şti. (2003)

Ingrid Noll AZİZ DULLAR

ROMAN

Almanca aslından çeviren
OGÜN DUMAN

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Özgün adı
Selige Witwen

INGRID NOLL'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI

AZİZ DULLAR / *roman*
ZEHİR DOLABI / *roman*

1

Genç vârisler hakkında hep aşağılayıcı biçimde konuşulduğunu duyarım. Oysa insanlar zengin bir adamın mirasına konmanın ne denli güç olduğunun farkında bile değildir. Cora daha yirminci yaşını doldurmadan bir milyonerle evlenmişti ve biz de adamı mümkün olan en kısa sürede mezara göndermek için tüm yeteneklerimizi seferber etmiştik. Cora'nın varlığının temelinde cesaret, yaratıcılık ve benim gibi kararlı ve onunla aynı ayarda bir arkadaşına sahip olmanın güveni yatar.

“Sen olmasan hiçbir şey başaramazdım,” demişti nadiren yaşadığı minnet anlarından birinde. Aslında böyle büyük laflar etmesine gerek yoktu; çünkü kalkıştığımız birçok ortak suç bizi sıkı sıkıya birbirimize kenetlemişti. Aslında için için bu gizli alışkanlığımızın giderek bağımlılığa dönüşmesinden de çekinmiyor değildim.

Geçen haziran Floransa oldukça sıcaktı. Boğucu bir cumartesi günü yeni Ferrari'mizi denemek üzere kent dışına gitmeye karar verdik ve Cora'nın Flo-

ransa'daki evinden büyük bir keyifle yola çıktık. Anaç doğal dostumuz ve kâhyamız Emilia, onun kekeme arkadaşı Mario ve küçük oğlum Béla da bizimleydi. Cora bizi otoyoldan, şarap ve zeytinyağı satın almayı, güzel bir yemek yemeyi ve hava almayı düşündüğümüz ünlü *Gallo Nero* bölgesine götürdü.

Chianti bölgesindeki Castellina'da Rucola soslu *gnocchi*¹ ve kızarmış beç tavuğu ısmarladık. Akşamüstleri en sevdiğimiz lokanta epey hareketli olurdu; bu kez yan masada bir İngiliz'in kaza sonucu ani ölümü ve evinin acilen elden çıkarılışıyla ilgili ateşli bir tartışma yürütülüyordu. Giderek artan sayıda konuk konuşmaya katıldı. Genç bir teknisyen Cora'nın büyüüne öylesine kapıldı ki, gururla, bahtsız İngiliz'in malikânesinin anahtarının kendinde olduğunu arkadaşımın kulağına fısıldadı. Masalsı anlatımı sayesinde ilgimizi çekmeyi başardıktan sonra, bizi gecenin bir vaktinde dik yollardan düşsel bir dağ manzarasının sadece ay ışığıyla aydınlanmış ıssızlığına götürdü. Cora'yla ikimiz boş evi görmek ve orada geceleme üzere yola çıktığımızdan, Emilia ve Mario, Béla'yı da yanlarına alıp otomobille Floransa'ya geri dönmüşlerdi.

Kısa bir yolculuğun ardından otomatik bir kapı açıldı ve çakıl taşı döşenmiş bir bahçe yoluna girdik. “Soylu bir yermiş,” dedi Cora.

Karanlıkta hâlâ güneşin sıcaklığını taşıyan terasla adım attık, kurbağa ve çekirge korolarının eşlik ettiği üç bülbülün şakımasını heyecanla dinledik. Üzüm bağlarının olduğu dağlar gecenin soluk ışığı

¹ [It.] Bulgur, mısır, patates ve unla hazırlanan ve suda haşlanan İtalya'ya özgü garnitür. (Çev.)

ğında parıldıyor, fundalık ve çalılıklar arasındaki son ateşböcekleri uçuşuyor, hanımeliyle lavantanın tatlımsı kokusu havayı dolduruyordu. Dino havuzda yüzmeyi teklif etti ama önerisini geri çevirdik. Delikanlı yanımızda mayolarımızın olmadığını çok iyi biliyordu.

“Fiyatı nedir acaba?” diye soran Cora, başparmağıyla malikâneyi işaret etti. Delikanlının verdiği yanıt üzerine sigarasının külünü dalgın dalgın terasın parmaklığından aşağı silkti. Bana dönüp Almanca, “Bu kadar büyük bir mülk için bedava sayılır,” dedi. “Nihayet bir havuzumuz olurdu, Maja. Yazın en sıcak aylarında Floransa’da kalmak vebayla eşdeğer. Baksana, son birkaç gündür kentte hava ne kadar da sıcak.”

Bereket versin ki, genç İtalyan onun söylediklerini anlamıyordu.

“İyi bir oğlan,” dedi Cora. “Minnettarlığımızı göstermemiz için birimizin onunla yatmasını beklediğine eminim. Eğer bu yükü üzerimden alacak olursan...”

Dino bize iki konuk odası gösterdi. “Cora’yla ben çift kişilik yatakta yatabiliriz,” diye önerdim. “Dino, bir iyilik yapıp bizi yarın erkenden otobüs durağına bırakır mısın?”

Bu arada onun elektrikçi olduğunu öğrenmiştik. Çift kişilik yatak fikrinden stratejik sebeplerle hoşlanmamıştı ama hayal kırıklığını belli etmedi. Kıza benzeyen suratı belli belirsiz asıldı; çocukken –daha o keçi sakalı çıkmadan önce– Barok dönemine ait resimlerdeki meleklerle benzediğine eminim. En hoşuma giden yanı, sık ve uzun kirpikleriydi.

Yorgun olduğunu ve bizimle birlikte burada geceleyeceğini söyledi, ne de olsa yarın pazardı ve

çalışması gerekmiyordu. Kahvaltıdan sonra malikâneyi bir de gün ışığında gösterebilir, ardından bizi Floransa'ya, kapımızın önüne kadar götürebilirdi. Bize iyi geceler diledi. Bu sözlerden ve Cora'yı öpüp bana da kaçamak şekilde sarıldıktan sonra yatak odalarından birinde kayboldu.

Onu başımızdan attıktan sonra Cora nihayet havuzun tadını çıkarmayı önerdi. Aydınlık bir gece olduğundan, bakımlı çimlerin üzerinde yolumuzu kolayca bulduk.

Ne yazık ki havuzun üzeri kapalıydı ve plastik kapakçıkları otomatik olarak toplayan mekanizmayı çalıştırmayı bilmiyorduk. Çırlıçılak halde ansızın bir el fenerinin ışığıyla aydınlatıldık. Dino bahçe lambalarını açmış ve bizi, Faunus'tan¹ korkan Nymphe'ler² gibi yerimizden sıçratmıştı. "Anahtarı sağa çevirmeniz gerekiyor," dedi kurnazca bir yardımseverlikle, sonra taşlardan örülü bir duvarın yanına gidip bir kapağı kaldırdı ve gizli anahtarı işaret etti.

Elektrik akımının büyümlü gücü sayesinde havuzun örtüsü yavaşça, ses çıkarmadan ve bir konserve kapağı gibi düzgün biçimde açıldı, su ortaya çıktı. Sıcaklığı hoştu.

Üçümüz bir süre havuzda yüzdük. "Azgınlıktan patlamadan önce," dedi Cora, "şuna ufak bir ders versek iyi olacak!"

Bu hoş oğlanı acı çekerken görmeyi istemiyordum, zaten Cora'nın aklındaki ne olduğu hakkında da bir fikrim yoktu. Benim de yardımımıla onu, ölüm korkusu duyana kadar suyun altında tut-

¹Eski Roma'da nitelikleri Yunan tanrısı Pan'la özdeşleştirilen kır tanrısı, zamanla yalnızca orman tanrısı olarak görülmeye başlandı. (Çev.)

² Roma ve Yunan mitolojisinde çoğu kez çıplak bir genç kız biçiminde gösterilen, doğanın çeşitli yönlerini kişileştiren tanrıça. (Çev.)

mayı planlıyor olabilir. “Bizi taciz etmeye bile kalkışmadı,” dedim. “Ne demek *bizi*,” diye iddia etti Cora, “*ben* bu onura eriştim bile.”

“Burada ipini çekecek olursak, Pampa’da adımız çıkar,” dedim.

Buna hak verdi. Yüzdükten sonra azgınlığı biraz yatışmış olan Dino’yu otoriter bir sesle yatağına gönderdi, o da uysalca boyun eğdi.

Uyandığımda saat henüz erkendi. Cora’yı orada bırakıp çift kişilik yataktan kalktım, külotumla tişörtümü giydim ve parmak uçlarında terasa çıktım. Manzara nefes kesiciydi. Cennet gibi, diye düşündüm, dünyanın en güzel köşesi, Toscana bölgesi ayaklarımın altındaydı. Uzaktaki yeşil dağlar, sabahın erken saatlerine özgü gri-mavi gök rengine karışıyordu. Bakışlarımı üzüm bağlarında ve girişlerini servilerin süslediği çiftliklerde gezdirdim; malikâne yüksekte olduğundan, hafif bir melt-em havanın baharatlı kokusunu etrafa dağıtıyordu.

Üzerindeki çiy parıldayan çimler, yalınayak dolaşmaya çağırıyordu beni. Gün ışığı yumuşacıktı; ancak doğmakta olan güneş sıcak bir günün bizi beklediğini muştuluyordu. Cora dün bu malikâneyi satın almaktan söz etmemiş miydi? Béla’yı güllerin mayhoş kokuları ve kelebekler arasında, harikalarla dolu bu bahçede tatasızca zıplarken düşledim.

Tek sorun havuzdu. Küçük oğlum nedeniyle havuzun örtüsünü, ancak suya birlikte gireceğimiz zaman kaldırabilirdim. Tedbirli davranıp onu bir yüzme kursuna yazdırmalı mıydım, yoksa bunun için henüz küçük müydü?

Acaba buranın eski sahibi hangi koşullar altında kaza geçirmişti? Bu denli sapa bir malikâne iki genç

kadın için fazla tehlikeli değil miydi? Neyse ki yanımda Cora varken, ne ölümden ne de şeytandan korkmama gerek vardı.

Birden ürperdim ve yeniden sıcak yatağa dönüp bir saat daha uyumaya karar verdim, saat daha yedi bile olmamıştı.

Yataktaki yerim doluydu. Cora'nın yanında, daha doğrusu üzerinde Dino yatıyordu, oraya çağrılmış mıydı, yoksa kendi iradesiyle mi gelmişti, bilmiyordum. Kesin olan, beni fark edemeyecek kadar meşgul olduklarıydı. Benzer durumlara alışkın olduğumdan tek kelime etmeden, yere kaymış bir battaniyeyi kaptım ve kışlık bahçedeki şezlonglardan birine kıvrıldım. Uykum kaçmıştı. Dışlandığımı hissediyordum. İçeride benimle eğleniyor olmalıydılar; çünkü adımları söylediklerini, ardından da neşeyle gülüşüklerini duyuyordum. Yoksa dış görünüşüm Cora'nın büyüleyici kıvrımlarıyla mı karşılaştırılıyordu?

Yanımda o varken erkeklerin bana dikkat bile etmemesine alıştım. Zaten benim düz, açık kumral saçlarım onun kızıl aslan yelesiyle nasıl rekabet edebilirdi; hele ki gri gözlerim onun yeşil renkli gözleriyle? Beni sevenler dış görünüşüm için 'minyon ama şirin' deyişini kullanırken Cora 'rüyaların kadını' ya da 'soylu hatun' tamlamalarıyla değerlendirilirdi. Üstelik Cora daima göz kamaştırıcı renklerde giyinirdi: pembe, turuncu, sarı ya da türkuvaz ve siyah. Benim tarzımsa dondurma külahı benzetmesiyle alaya alınırdı çünkü karamela, vanilya ve tarçın renklerini severim. Büyük olasılıkla uzaktan asla fark edilmiyordumdur.

Bir ara Dino'nun otomobilinin çakıl taşı döşeli

yolda harekete geçtiğini işittim. Cora zahmet edip yataktan kalkmış, şezlongumun önünde göstermelik gerinme ve esneme hareketleri yapıyordu: “Kızdın mı?”

“Romeo’n pes mi etti?”

“Bize adam gibi bir kahvaltı hazırlayacak. En azından öyle yapacağını söyledi,” dedi.

Cora haklı çıkacaktı. Yaklaşık bir saat sonra Dino bize tuzsuz Toscana ekmeği kızarttı, bunu zeytinyağına batırıp sarmisakla ovdu, yanına da espresso hazırladı. Annesinin mutfağından pecorino¹ getirmiş, domatesle fesleğeniye malikânenin bahçesinden toplamıştı.

“Bakın kitaplıkta ne buldum,” diye seslendi Cora kütüphaneden, ben iyi bir ev kadını gibi kirli kahve fincanlarını mutfağına taşıırken. “Decameron! Giovanni Boccaccio da bundan 650 yıl önce bu manzara karşısında bizim duyduğumuza benzer bir hayranlık duymuş.”

Deri kaplı, kenarları altın yaldızlı kitaptan bir süre okudu. Floransa’da baş gösteren ve bir grup genç soylunun pastoral bir taşra evine sığınmalarına neden olan veba salgını kısmından başladı. “Bahçe yedi kız ve kavalyelerine öylesine bir sevinç vermişti ki, tek bir ağızdan mümkün olduğu takdirde dünyevi bir cennetin bu bahçeden başka bir şeye benzemeyeceği ve buraya eklenecek tek bir güzellik daha olmayacağı konusunda hemfikir oldular.”

Onaylar biçimde başlarımızı salladık. Cora okumayı sürdürdü: “Decameron’daki villa hafifçe tüksekte, alçak bir tepenin üzerinde yer alıyordu. Boccaccio pekâlâ bu malikânedeki söz ediyor olabilir..”

¹ [İt.] Kuzu eti. (Çev.)

Dino'yla ben bundan kuşkuluyduk. Toscana bölgesinde alçak tepelerin üzerine kurulmuş evler neredeyse genelgeçer bir durumdu.

Nihayet Dino'nun eşliğinde mülkün tamamını gezdik. Üzeri kapalı üç garaj, her biri banyolu üç yatak odası, ayrı bir konuk evi –“Emilia ve Mario için,” dedi Cora– ve tam donanımlı bir mutfak vardı. Malikânenin en çok hoşumuza giden yanı, kışlık bahçesiyle geniş bir manzara sunan terastı. Gezintinin sonunda kendimizi rahat hasır koltuklara bıraktık.

“Malikânenin anahtarlarını neden sana verdiler?” diye sordum Dino'ya.

Anlattığına göre büyükbabası malikânenin bahçıvanıymış ve bu cazip işi, teknik donanımları denetlemesi kaydıyla tek torununa bırakmıştı. Dino, giriş kapısıyla ilgilenmek dışında, masaj püskürtücülü, otomatik örtülü, dalga makineli havuzun bakımından da sorumluydu. Sayısız kanal alan televizyonu gururla gösterdi bize. Malikânenin sahibi olan İngiliz'in, elektronik cihazlara olan düşkünlüğü dışında herhangi bir kaçıklığı yokmuş. “Bir defasında bilgisayarının arızalanması onu çaresizlikten çılgına çevirmişti; çünkü çok sevdiği bu oyuncacı karşısında saatler geçirirdi. Elektrik hatları döşememe rağmen bilgisayarlar hakkında hiçbir fikrim olmadığını ona baştan söylemiştim. Yakınlarda çok sayıda bilgisayarçı olsa da, cihazın onarımı için özel olarak Milano'dan bir uzman geldi. Ne yazık ki İngiliz'in ölümünden sonra *commissario*¹ bilgisayara el koydu; belki de cihazın sabit diskinde ya da elektronik posta kutusunda önemli ipuçları bulacağına inanıyordu,” dedi Dino.

¹ [İt.] Komiser. (Çev.)

AZİZ DULLAR

Ingrid Noll

Geçirdikleri evliliklerden, birine bir çocuk, öbürüne ölü bir kocayla birlikte yüklü bir miras kalan genç ve güzel iki arkadaşın Toscana'da sürdürdükleri yaşamlarının hareket kazanması için eksik olan tek şey çılgın bir serüvendir. *Aziz Dullar*'da *Ingrid Noll*, erkeklerle ve yaşamla kendilerine özgü yollarla mücadele eden ve karşlarına çıkan her erkeği ne şekilde olursa olsun ortadan kaldırılması gereken bir engel olarak gören Cora ile Maja'nın serüvenine tanık ediyor okurlarını. Yazarın, *Soğuktur Akşam Rüzgârı* ve *Zehir Dolabı*'ndan sonra kendimizi bir kez daha cinayet ile ölümün, rekabet ile ihanetin eşyanın tabiatından kaynaklandığı bir atmosferde buluyoruz. Yolları Frankfurt'a, genelevlerin bulunduğu, her türlü yasadışı işin kol gezdiği bir mahalleye uzanan ikili, kadın satıcılarının, suçluların cirit attığı bir yerde karanlık işlere bulaşır. Alman edebiyatının Patricia Highsmith'inden kara mizahı elden bırakmayan, sürükleyici bir roman daha...

Kapaktaki resim: GEORGES de LA TOUR

ISBN 975-07-0408-8

9 789750 170408 6

<http://www.canyayinlari.com>